

potec sta ga zaraščala. Ob potu so bile v redu zasa-
jene drevesa, kostanji, lipe in orehi in vmes tudi kaka
črešnja. Pa tudi to drevje je bilo nekako zapuščeno
viditi; marsikak lep oreh se je v verhu posušil in tu
in tam je le črešnjev štor zaznamoval mesto, kjer je
poprej stala košata črešnja. Ta cesta pelje do grada, ki
stoji prav v koncu doline in človek ga ne ugleda po-
prej, da pred njim stoji: dve veličastni lipi ga popol-
noma zakrivata. Ta grad je zaželjeni cilj našega po-
potnika. (Dalje.)

Mythologične drobtine.

(Po narodnih pripovedkah naznanja Dav. Terstenjak.)

0 lastavici.

Ptice lastavice imajo Slovenci še današnje dni v
visoki časti. Z njo prihaja sreča v hišo, zato Bog
prenesi, je preganjati ali jej gnjezda razdirati; kdor
lastavično gnjezdo razdere, ta svojo srečo podere.
Kdor pa lastavičje serce pri sebi nosi, tega vse rado
imá, in kdor kamenček v roke dobí, ki je v lastavič-
nem trupu skrit, ta je varen vsake bolezni; takó si
pripoveduje priprosto ljudstvo slovensko.

Toliko so častili stari Slovenci lastavice, da so
njih duhovni pripuščali lastavicam, si na podobah solnč-
nega boga Rugevita gnjezda napravljati. Tudi v ker-
šanskih slovenskih legendah imajo lastavice svoj pobožni
pomen. Pravijo, da je lastavica na križ sedla, na
kterem je terpel Zveličar svetá, in ga s svojim žver-
golenjem tolašila. Zveličar jej je za milo delo dovolil,
da sme med sveto mašo na altarju sedeti.

0 slaviča.

Slavič je po slovenskih narodnih pripovedkah in
pesmah ptič in posel ljubezni, kakor kaže tudi znana
slovenska pesmica: „Poj, poj, slavec moj!“ itd. —
Slavič ljubi hladne goste gaje in tiho mirno življenje.
Štirski Slovenci pripovedujejo, da slaviči zmiraj bolj
proti solnčnemu vzhodu potujejo, kjer ljudje bolj prosto
in pohlevno živé. Pred kacimi 30 leti smo še slaviče
pogosto slišali prepevati po brajdah okoli Maribora;
današnje dni pa jih najdeš v obilici le samo kraj oger-
ske meje v lutomerski okolici, v Halozah in kraj hor-
vaške meje v brežkem okraju.

Moj rajni prijatelj, slavni jugoslovenski pesnik
Stanko Vraz, mi je djal: Slavič je ptič slovenski;
kolikor bolj omaguje slovenščina in jo nemščina poko-
puje, toliko manj se nahaja po naših krajih slavičev.
Slavič je le med pravimi čistimi Slovenci domá, kateri
ljubijo svojo staro vero, svoj stari lepi jezik in staro
svojo narodno nošo.

Kerška narodna pesem.

(Zapisal v Dobrinju na otoku Kerku I. Črnčić.)

Tužna mladost moja, vsaki dan na monje!
Kako i travica, ka se spram žonje.
Da bi mi umrili, a smrti ne znati,
Mogoh mladost moju prodat il' darovat.
Da bi mi viditi, ki će me plakati,
Oče me plakati otac al' majčica,
Al' će me plakati bratac al' sestrica,
Al' će me plakati ta verna jubčica.

Oj črna zemjice, kada ja budem tvoj,
Ti ćeš uživati prebeli život moj!
Ruse kosy moje s krvcun poškropjene,
A lišca rumene škuro potamnene;
Crne oči moje v nebo će g'jedati,
Bele ruki moje na prsih ležati.
Hitre moje nogy lipo su tancaly,
Sad ste je nemilo s konopi svezali!
Simo hod'te, simo, lipohni mladići,
Ki ste s monun bili mlajohni ditići,
Pog'jedajte malo ovo moje telo,
Kakovo je sada i nikada bilo!

Narodne zagonetke.

(Nabral v Varaždinski okolici in v bližnji Štajerski M. Kračmanov.)

Kakor so narodne pesmi, pripovedke in pregovori
važni za spoznanje narodov, ravno tako se daje tudi iz
narodnih uganjk ali zagonetek narod spoznavati, pa so
zato že vredne, da se nabirajo in pogubi oté. Glasnik,
ki vsele rad odpira narodnim stvarém svoje liste, bode
tudi zastavicam rad odperl kdaj pa kdaj kak list. Nabral
sem nekoliko zagonetek okoli Varaždina in podajem to
prvo zbirco Glasniku z gorečo željo, da bi tudi dru-
god po Slovenskem se kdo lotil nabiranja narodnih za-
gonetek in jih sčasoma naznanil. Vrejene so po abe-
cednem redu prvega substantiva, ali, če tega ni, prvega
adjektiva itd. v odgonetki. Dodal sem nekatere tudi iz
bližnje Štajerske, ki se od hrovaških lahko po jeziku
poznajo.

Ni bia rojen, pak tudi ni vmra — Angelj.

Kad je osel tak ručal, da su ga vsi ljudi čuli? —

Kad ga je imel v barki Noje.

Kdo se božjega imena boji? — Berač.

Kaj je treba meriti, pa ne šteti? — Besed.

Što naj više volov goni? — Bič.

Kaj je to? Bog nigdar ne vidi, cesar negda negda,
a muž saki dan? — Bog Boga nigdar ne vidi, cesar
cesara negda, a muž muža saki dan.

Celo leto vuni hodi a v zimi nutri vu stenu zube
tišči. — Brana.

Po leti si jesti bere, po zimi pa zube na klin
obesi, kaj je to? — Brana.

Kaj je to? drvena mati a železna deca? — Brana.

Kaj Bog nema a mnogo ljudi ima? — Brata.

Koja trava naj više rase? — Ona koja je na brdu.

Zakaj ide zajec prek brega? — Zato kajti pod
bregom ne more iti.

Kaj je to? na zemlji je drvo, na drvu je voda,
na vodi je kamen, na kamnu je železo, na železu živo
meso. — Brus, kad brusar brusi.

Črno malo gigalo veliko klado zdigalo; kaj je to?
Buha.

Živo je, noge ima a ne more hoditi; kaj je to?
Buha, ona skače.

V blati je bilo pa je ne blato, v ognji je bilo pa
je ne ogenj, temuč rdečo kak ogenj; kaj je to? —
Cigel.

V gori je vsekano, na natonu stesano, v hiži lepo
poje; kaj je to? — Citre.

Kdo po glavi v cirkvu dojde? — Čavli na
čižmah.

Kakvih glav je naj više v cirkvi? — od čavlov.

Kaj je vu Varaždinu po sredi? — četvrtak.

Črna lukna črteni klin, zdigni luknu porini nutri
klin; kaj je to? — Čižma, kad se obuvle. (Dalje.)